

Ago-Endrik KERGE:

kulus 70 aastat, enne kui kohtusin oma õega

Meie ümber levib hall keskpärasus, teeme asju „käib kah” tasemel, nendib armastatud näitleja ja lavastaja Ago-Endrik Kerge.

Ago-Endrik Kerge nimi, mida vahepeal just eriti palju ei kuulnud, on nüüd taas kuum. Kerget kutsutakse televisiooni, sest 35 aastat tagasi tuli välja tema legendaarne telerevü „Pisuhänd”. Teda, endist kuulsat tantsijat, kutsutakse värske dokfilmi „Punane varietee” esilastusele nõukaaegsest varietee-kunstist rääkima. Ka kirjanik August Gailiti äsjasel 125. sünniaastapäeva tähistamisel oli ta kohal. Armastatud kirjamehe sugulasena.

Intervjuuks valmistudes jäi silma Peeter Volkonski väljendatud mõte, et tema hakkas tundma ennast vanana, kui kursusekaaslane Ago-Endrik Kerge (76) oli riigikogu kõige vanem liige. Millal tuntud lavastaja Kerge riigikogu liige oli, ei tulegi kohe meelde. Ent tõesti, ta kuulus 2004. aasta sügisest Res Publica fraktsiooni, asendusliikmena ja mitte väga pikalt.

Härra Kerge, missugused mälestused on teil poliitiku ajast?

Mulle tundusid Res Publica noorte inimeste vaated ja aated täiesti vastuvõetavad ja tõelised. Kui nad mulle ettepaneku tegid, siis vastasin, et kui vaja, toetan neid hea meelega.

Saatuse tahtel ja imelikke keerdkäike pidi sattusin ma riigikokku. Selles seltskonnas, kes Res Publica nimekirjas riigikogusse pääses, oli väga palju toremaid inimesi – alates Mihhail Lotmanist ja lõpetades Olev Aarnaga. Aga üsna varsti ma tunnetasin, et noored juhivad tegelesid seal rohkem omaenda karjääri säätimisega. Sellega, mis on neile kasulik. Aated ja vaated, mida valimiste eel esitati, kadusid kusagile tagaplaanile. Muidugi viis see nn Res Publica krahhini, lõpuks Isamaaga liitumiseni. Nägin, kui

Raul Ranne
raul.ranne@lehed.ee

oskuslikult Res Publica esimesed nimed mõne aja pärast Isamaa liidrid välja pukseerisid ja ise positsioonid sisse võtsid. Käis tõsine sisemine võitlus. Siis mõtlesingi: Endrik, nüüd astu kõrvale.

See ei olnud enam see erakond, mida toetasite ja milles oleksite tahtnud osaleda?

Ei olnud. Seal pole siamaani enam aateid. On vaid vajadus garanteerida oma osalus järgmises riigikogus.

Toona te ütlesite, et hingelt ja vaadetelt olete konservatiiv. Kas peate end endiselt konservatiivseks inimeseks?

Pean küll. Paljudes küsimustes. Ka neis, mis praegu suuri võitlusi ja vaidlusi tekitavad. Näiteks see kooseluseadus... Looja on nii loonud, et abielus on mees ja naine ning lapsed saavad sündida neil. Minu isikliku arvamuse kohaselt ei saa lapsel olla kaks isa, kolm isa.

See, mis praegu toimub, pole minu arvates mingi tühi-tähi, vaid põhimõtteline asi. Praegu surub üks vähemus agressiivselt oma vaadet enamusele peale: kõigepealt on vaja tunnustada nende kooseluseadust, siis... Kusjuures mul ei ole midagi nende vastu. Olen elus nii palju kordi kohtunud selle vähemuse väga väljapaistvate esindajatega. Nende hulgas on väga toredaid inimesi. Aga see hüsteeriline käitumine! Püha taevast! Me ju tunnustame teid. Elage nii, nagu tahate. Aga ärge olge minu, hetero suhtes agressiivsed.

Ent abikaasa Elle Kull, kes on küll tuntud näitleja, aga ka kogenud poliitik? Kas selles küsimuses olete üksmeelel?

Oleme. See pole vaidlusteema. Oleme paljudes küsimustes üksmeelel, mis puudutab maailmavaadet ja poliitikat. Vaid

leme muidugi ka, aga põhilises oleme samal arvamusel.

Tegelikult ei tahaks ma sellesse teemasse kauemaks takerduda. Jäite mulle silma kirjanik August Gailiti sünniaastapäevale pühendatud ürituselt. Tuleb välja, et ta oli teie vanaonu.

Tean temast oma ema kaudu, kes oli August Gailiti ristitütar. Gailit oli 19-aastane, kui ema sündis, ja ta paluti emale ristiisaks. Ju siis tutvustati onu Autsile, nagu teda pereringis kutsuti, ka mind, kuigi minu mälu sellist pilti pole. Mu esimesed mälestused pärinevad ajast, kui olin kaheaastane ja koos emaga evakueeritud Venemaale NSV Liidu tagalasse.

Räägime siis pisut lapsepõlvest. Olete sündinud Tallinnas?

Tallinnas. Ma sündisin Narva maantee alguses, kus oli enne sõda ja ka pärast sõda üks haigla. Väike maja, mis jäi sõjast puutumata. Enne sõda oli seal sünnitusmaja. Ma tean, et peale minu on ses majas sündinud ka näiteks Tõnu Aav. Kusjuures oleme sündinud ühel aastal – tema jaanuaris, mina aprillis. Elasin Nõmmel Jannseni kandis. See kahekorruseline maja on praeguseni alles. Seal elasime kuni 1941. aastani.

Ja siis evakueeriti te pere Venemaale? Venemaale. Nagu tänapäevalgi kipuvad

